



Հայկական գիտահետազոտական հանգույց Armenian Research & Academic Repository



Սույն աշխատանքն արտոնագրված է «Ստեղծագործական համայնքներ
ոչ առևտրային իրավասություն 3.0» արտոնագրով

**This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial
3.0 Unported (CC BY-NC 3.0) license.**

Դու կարող ես.

պատճենել և տարածել նյութը ցանկացած ձևաչափով կամ կրիչով
ձևափոխել կամ օգտագործել առկա նյութը ստեղծելու համար նորը

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format

Adapt — remix, transform, and build upon the material

891.995

9-24

C45.

30 MAY 2011

645

891.90

0-24



ՀԱՅ - ՄԱՆՈՒԿՆԵՐԻՆ

ՄԱՆԿԱԿԱՆ ԲԵՄ Գ.

1010
78404
40107



1970

Վարդանիսյան

Փոխադրարիւն

ՅԱԿ. ՂԱԶԱՐԵԱՆԻ



Թ Ի Ֆ Լ Ի Ս

Վարդան Մ. Վարդանիանի

1904

13 MAR 2013

7954

Handwritten text, including a large diagonal stamp that reads "D. Amsharov" and other illegible markings.

Дов. Пенвурою. 8 Декабря 1903 г. Тифлисъ.

ԳՈՐԾՈՂ ԱՆՁԻՆՔ

ՎԻԳԵՆԻԿ, տասնամեայ պատանի.
ՎԵՐԳԻՆԷ, նրա քույրը.
ՄԱՅՐԻԿԸ.
Ա. ԿԼ Բ. ԳԱՂԹԱԿԱՆ ԿԱՆԱՅՔ.
Ա. Բ. ԿԼ Գ. ԳԱՂԹԱԿԱՆ ՄԱՆՈՒԿՆԵՐ.

Առաջին անգամ ներկայացվել է Ռուսաստանում 1898 թ.
[Faint, mostly illegible text follows]

ՄԱՆԿԱԿԱՆ ԲԵՄ Գ.

ԳԱՂԹԱԿԱՆՆԵՐ

Տեսարանը ներկայացնում է մի պարզ եւ մաքուր կահաւորած սենեակ, մէջտեղը մի մեծ ծաղկաման, աջ եւ ձախ դռներ, դիմացը երեք լուսամուտ:

ՏԵՍԻԼ Ա.

Վրիշտիկ—Վերջապէս „Նոր-Տարին“ էլ եկան: Օհ, որքան գեղեցիկ բան է, երանի ամեն օր Նոր-Տարի լինի: Կարծես այս ամբողջ շաբաթ աշխարհումս ամենքն էլ ուրախ են, տխուր ոչ ոք չը կայ: Որ տան մօտից էլ անցնում ես՝ երեխայքը ուրախ

ուրախ թիթեռների նման դուրս ու ներս են անում, մրջիւնների նման՝ մեծ ու փոքր կապոցներ կրելով: Ո՛ր պատուհանից էլ ներս ես նայում,— օնենակը գեղեցիկ զարդարւած, մէջտեղն էլ ի հարկէ բազմած տօնածառը՝ իւր անհամար շողշողուն զարդերով: Փողոցներն ու խանութներն էլ են փոխւել: (Ժիծաղելով) Հնա, մեր Մինասն էլ հանել է իւր իւրոտած շորերը, հայրիկի ամարային մոխրագոյն շորերը հագել. կարծես էլ էն Մինասը չը լինի: Բնա մեր դ վ օ բ ն ի կ Ի վ անը, նա նոր կարմիր շրջեզրով դլխարկ է ծածկել, ոսկու պէս փայլուն տառերով էլ ճակատին գրած Գ Ռ Ն Ա Պ Ա Ն, հաստ մահակն էլ ձեռքին, կուրծքը դուրս ձգած, հպարտ հպարտ կանգնած է դռան առաջ և այնպիսի արհամարհանքով նայում դուրս ու ներս անողներին, կարծես

տան տէրը ինքն է: Մի շարաթ ա-
ռաջ նա ինչպէս զգւելի էր,—շա-
րունակ հարբած, ընկած էր լինում
մեր դռան անկիւնում, հէնց այնպէս,
ցեխերի մէջ, և, ինչպէս թաւալում
էր: Բայց մեր Սրբօն լաւն էր,—ա-
ռաջայ դռնապանը, նրան դուրս ա-
րին, խեղճը գնաց . . . Հնա, մեր ա-
ղախինը, Մարիամն էլ է գարդարել:
Ես երէկ որ առաջին անգամ տեսայ
նրան մայրիկիս հին շորերով՝ կար-
ծեցի մայրիկն է: Եւ ինչպէս գեղեց-
կացել է: Աստուած վկայ՝ լաւ բան է
Նոր-Տարին, երանի տարւայ մէջ գո-
նէ մի շորս-հինգ Նոր-Տարի լինէր:

Մտնում է Վերգինէ:

ՏԵՍԻԼ Բ.

ՎԵՐԳԻՆԵ (2 ընկատելով Վիգէնին)—Պէտք
է փողերս համարեմ և եթէ երկու
բուրլին լրացած լինի՝ ես գիտեմ ինչ
գեղեցիկ բան կառնեմ:

ՎԻԳԷՆԻԿ (ծաղկամանի ետեւից նկատելով
նրան)—Վերգինէ:

ՎԵՐԳԻՆԵ (Թաքցնելով քսակը)—Ահ, դ՞ու
ես, Վիգէնիկ:

ՎԻԳԷՆԻԿ—Այդ ինչ թաքցրիր ինձա-
նից, Վերգինէ:

ՎԵՐԳԻՆԵ—Ո՛չինչ, թաշկինակս էր:

ՎԻԳԷՆԻԿ—Ներողութիւն, թաշկինակ
չէր, ես նկատեցի:

ՎԵՐԳԻՆԵ—Պէ երևի այնպիսի մի բան
էր, որ այժմ ես չեմ կամենում ոչ ոքի
ասել, բայց յետոյ՝ կիմանաս:

ՎԻԳԷՆԻԿ—Ա. . . երևի քո Յիշատա-
կարանն էր. հա՛, թւանշաններիդ մէջ
2 կայ, չես կամենում ոչ ոքի ցոյց
տալ, հասկացայ, հասկացայ:

ՎԵՐԳԻՆԵ—Ներողութիւն, ես 2 չու-
նիմ, հայրիկը տեսաւ իմ Յիշատա-
կարանը: Ա՛յ, քո Յիշատակարանի
մէջ 3 — կայ և այն էլ գեղազրու-
թիւնից:

ՎԻԳԷՆԻԿ—Այդ հօ վատ գրելուս համար չէ, այլ նրա համար, որ տետրակս թանաքոտել էր:

ՎԵՐԳԻՆԵ—Դէ ինչից որ է, վերջապէս Ծ — ունիս:

ՎԻԳԷՆԻԿ (Վշտացած)— Ինչ վատն ես, Վերգինէ. ես այսօր շատ ուրախ էի, իսկ դու եկար՝ ինձ տխրեցրիր:

ՎԵՐԳԻՆԵ—Առաջ դու սկսեցիր. ինչո՞ւ ինձ ասացիր «Չ ունիս»:

ՎԻԳԷՆԻԿ—Իսկ դու այն ի՞նչ թաքցրիր ինձանից:

ՎԵՐԳԻՆԵ—Ես ուրախութեամբ կասեմ քեզ, միայն խոստացիր ոչ ոքի շասել: — Ահա այս քսակի մէջն է գտնուում իմ ամբողջ հարստութիւնս, որ տարւայ ընթացքում նւիրել են ինձ հայրիկս ու մայրիկս: Մի-մի կոպէկները հաւաքելով և պահելով, տես, Վիգէն ջան, հիմա որքան փող է դարձել:

ՎԻԳԷՆԻԿ—Ես էլ ասան փող ունիմ և

քո ունեցածից էլ շատ: Լաւ, բայց այդտեղ ի՞նչ թաքցնելու բան կար:

ՎԵՐԳԻՆԵ—Չէ որ ես ուզում էի մի բան առնել, բայց այնպէս, որ ոչ ոք չիմանայ:

ՎԻԳԷՆ—Ամօ թ քեզ համար. մի՞թէ կարելի է առանց մայրիկի գիտութեան որ և է բան առնել: Ես մայրիկին կասեմ:

ՎԵՐԳԻՆԵ—Խաբարբզան ես, ի՞նչ է: Ես միւս անգամ քեզ ոչինչ չեմ ասիլ: Ես ուզում եմ մայրիկից ծածուկ մի բան առնել:

ՎԻԳԷՆ—Այո, հա, ես խաբարբզան չեմ, բայց մայրիկին կասեմ. դու իրաւունք չունիս մայրիկից ծածուկ բան առնելու: Ի՞նչպէս կարելի է:

ՎԵՐԳԻՆԵ—Բայց դու ի՞նչ ես ուզում անել քո փողերը:

ՎԻԳԷՆԻԿ—Ինչ եմ ուզում անել . . .

ՎԵՐԳԻՆՆԷ—Այո, ի՞նչ ես ուզում առնել այդ փողերով:

ՎԻԳԷՆՆԿ—Ես առաջ ուզում էի շատ զեղեցիկ բաներ առնել ինձ համար, բայց հիմա միտքս փոխել եմ, ուրիշ բան եմ մտածել:

ՎԵՐԳԻՆՆԷ—Ուրիշ բան. . . Ի՞նչ բան. . .

ՎԻԳԷՆՆԿ—Ուզում եմ էլի հաւաքել, հաւաքել, շատ հաւաքել, էս սենեակով լիքը փող հաւաքել, որ մեծանամ լավ, հարճուտ մարդ դառնամ: Լաւ չե՞մ մտածել, Վերգինէ ջան:

ՎԵՐԳԻՆՆԷ—Է՛հ, դու էլ բան ես մտածել: Դու չե՞ս յիշում, որ հայրիկն ասում էր. «ո՛վ խելք ունի—նա է հարուստ, ո՛վ շատ փող ունի՝ նա հարուստ չի. ո՛վ ուզում է հարուստ լինել, նա պէտք է բարի լինի, դասերը լաւ սովորի, որ մեծանայ՝ խելքով էլ հարուստ լինի, փողով էլ,

ամեն բանով էլ»: Բա դու մոռացել ես հայրիկի այս ասածները:

ՎԻԳԷՆՆԿ—Բա ի՞նչ անեմ իմ փողերը: Վերգինէ ջան, եկ իմ ու քո փողերը խառնենք իրար և մի զեղեցիկ սօնածառ պատրաստենք. ամենքն էլ առնում են, միայն մեր հայրիկն է, որ չի առնում և գուցէ . . .

ՎԵՐԳԻՆՆԷ—Միամիտ կաց, ինչպէս ամեն տարի, նա պատրաստել տւած կը լինի և երեկոյեան հետը կը բերի:

ՎԻԳԷՆՆԿ—Բա ուրիշ ի՞նչ առնենք:

ՎԵՐԳԻՆՆԷ—2^Է որ վաղը Նոր-Տարի է, պէտք է միմեանց շնորհաւորել . . .

ՎԻԳԷՆՆԿ—Ըհը. . . այդ լաւ եղաւ. եկ մեր փողերով հայրիկի և մայրիկի համար ընծաներ առնենք:

ՎԵՐԳԻՆՆԷ—Ինչքան ուրախ եմ, Վիգէն ջան, որ մենք երկուսս էլ մի և նոյն բանն ենք մտածում: Ո՛րքան լաւ կը լինի, որ մենք կարողանանք

մի այնպիսի բան առնել, որ նրանք
շատ է, շատ ուրախանան:

ՎԻՊԷՆԻՆ — Եկ մի գեղեցիկ, մեծ ձի
առնենք, ես խաղալիքներ ծախողի
խանութի առաջն եմ տեսել, բոլո-
րովին նման է իսկական ձիուն, պոչը
և բաշը իսկական մագերից են շինւած:

ՎԵՐԳՆՆԷ — Հա՛հա՛հա՛, դու էլ լա՛ւ
բան մտածեցիր. մայրիկն ի՛նչ է, ե-
րեխայ է: Մէկ էլ՝ մայրիկը ձիուց
վախենում է:

ՎԻՊԷՆԻՆ — Է՛, ի՛նչ անենք, նա հօ
ուղիղ ձի չի. նրանով կը սովորի, էլ
իսկական ձիուց չի վախենայ, այդ
աւելի լաւ:

ՎԵՐԳՆՆԷ — Հա՛հա՛հա՛, ինչե՞ր ես ա-
սում, Վիգէնիկ. ուրեմն մի հատ էլ
մուկն առ, մայրիկը մկնից էլ է վա-
խենում. հա՛հա՛հա՛, դու էլ բանե՛ր ես
մտածում:

ՎԻՊԷՆԻՆ (ծափ տալով) — Հա՛, հա՛ հա՛,

գտայ, գտայ. նոյն խաղալիքների խա-
նութում՝ մի լաւ հրացան եմ տեսել,
այն կառնեմ, մայրիկը կը ձգի ուսը,
այնպէս կը գնայ խոհանոց, այլ եւս
մկնից չի վախիլ: Լաւ չը մտածեցի՛,
Վերգին ջան:

ՎԵՐԳՆՆԷ — Ախար մայրիկը հրացանից
աւելի շատ է վախենում:

ՎԻՊԷՆԻՆ — Է՛հ, դու էլ ի՛նչ-որ ա-
սում եմ՝ մի բան ես գտնում: Դէ՛ դո՛ւ
ասիր, ի՛նչ առնենք:

ՎԵՐԳՆՆԷ — Ա՛յ, ասեմ. եկ մի լաւ ա-
պարանջան կամ մատանի առնենք,
աղամանդ, եաղութ, զմրուխտ, ան-
գին քարերով զարդարւած:

ՎԻՊԷՆԻՆ — Գու էլ բան գտար. դուք
աղջիկներդ հէնց գիշեր-ցերէկ մտա-
ծում էք ապարանջանի, մատանու,
եաղութի ու զմրուխտի մասին: Մէկ
էլ՝ այդ առնելու համար այս սենեա-
կով լի՛քը-լի՛քը փող է հարկաւոր, և,
մայրիկն էլ արդէն շատ ունի:

ՎԵՐԳԻՆԵՆԷ—Ի՞նչ անենք, որ շատ ունի,
ինչքան շատ լինի՝ այնքան լաւ չի՞:

ՎԻՔԵՆԵՆԷ—Օ՛հ, միտտ եկաւ . . . Մի
գեղեցիկ գիրք կառնեմ, վերան ոսկի
տառերով գրել կը տամ մայրիկիս ա-
նունը. որքան կուրախանայ նա՝ երբ
կը տեսնի իւր անունը մե՛ծ-մե՛ծ ոս-
կէ տառերով գրած:

ՎԵՐԳԻՆԵՆԷ—Ի՞նչ գիրք:

ՎԻՔԵՆԵՆԷ—Այն, որ մայրիկը շատ է
սիրում, որի մէջ Հայկի, Արամի քա-
ջութիւններն են գրած:

ՎԵՐԳԻՆԵՆԷ—Հայոց պատմութիւն:

ՎԻՔԵՆԵՆԷ—Հա՛, հա՛, հա՛, հէնց այդ,
Հայոց Պատմութիւն: Լա՛ւ, սիրո՞ւն
կազմել կը տամ, —վերան ոսկէ տողե-
րով, ոսկէ մե՛ծ-մե՛ծ տառերով մայ-
րիկիս անունը: Ամեն անգամ որ նա
կը կարգայ այդ գիրքը, կը յիշի, որ
իւր սիրելի Վիգէնն է ընծայել այդ,
որը անչափ սիրում է նրան: Ա՛խ,

Վերգինէ՛ ջան, երանի՛ գիտենաս՝ որ-
քան ուրախ եմ հիմա:

ՎԵՐԳԻՆԵՆԷ—Իսկ ես նրա համար կառ-
նեմ մախմուռից շինած մի փոքրիկ
արկղիկ, որի մէջ նա կը պահի իւր
հարթակարի մետաքսեայ գոյնզգոյն
թելերը և ամեն անգամ բաց անելիս՝
կը մտաբերի, որ այդ իմ տւած ըն-
ծան է: Բայց պէտք է շտապենք, Վի-
գէնիկ, որ կարողանանք վաղը հասցնել:
ԳԱՂԹԱԿԱՄԵՆԵՐ (որսից) —Աստուած ձրր
տուն, ձրր օջախ շէ՛ն պախի, օղոր-
մութէն ի էրէք խրղճ ու բլնգազ գաղ-
թականներուս, չէ՞-օր մընք լէ ձրր
քուր-աղբրտինք ինք:

ՎԻՔԵՆԵՆԷ—Սպասիր, Վերգինէ, տես-
նենք ովքե՞ր են:

ՏԵՍԻԼ Գ.

ԳԱՂԹԱԿԱՄԵՆԵՐ (ներս մտնելով) —Օղոր-
մութէն ի էրէք, պստիկ ճժեր, Աստ-
ուած ըզձրր արևն ի պախի:

Ա. ՄԱՆՈՒԿ—Մարէ՛, անօթի եմ:

Բ. ՄԱՆՈՒԿ — Մարէ՛, ցուրտ ա, կըմրսիմ:

ՎԻԳԵՆԻԿ — Վերգինէ, խեղճ աղքատներ են, ողորմութիւն են խնդրում:

ՎԵՐԳԻՆԵ — Աղքատներ . . . Բայց նայիր, Վիգէնիկ, զրանք բոլորովին նման չեն մեր քաղաքի աղքատներին: Ի՛նչ զեղեցիկ երեխայք են, տես ինչպէս խեղճերը պատառուտած հագուստներ ունին. տես ինչպէս դողդողում են:

Բ. ԳԱՂԹԱԿԱՆ — Սիրուն ճրժեր, խրդճացէք էղա բլնգազ ճրժերուն, օր քիչ առաջ էսոնք լէ ձրգի նման բախտաւոր ին, օր էսօր փշուր մը խաց կըմուրան, ձեռքն ի ծոց, վզիկն ի ծուած՝ խալխին դռներաց, մըջ դարիք էրկրաց:

ՎԻԳԵՆԻԿ — Լսիր, Վերգինէ, ինչ խորհրդաւոր բան է ասում այս աղքատ կինը. ասում է «քիչ առաջ սրանք

էլ բախտաւոր էին ձեզ պէս»:

ՎԵՐԳԻՆԵ — Ե՛կ, Վիգէնիկ, հարցնենք, թէ ինչո՞ւ են աղքատութիւն անում:

ՎԻԳԵՆԻԿ — Դէ աղքատ են էլի. աղքատը աղքատութիւն կանի, բա ի՞նչ:

ՎԵՐԳԻՆԵ — Ախար ասում են՝ առաջ զրանք աղքատ չեն եղել. հարցրո՞ւ, Վիգէն ջան:

ՎԻԳԵՆԻԿ — Մօտ եկէք, մայրիկ, մօտ եկէք, մենք ողորմութիւն կըտանք ձեզ:

Ա. ԳԱՂԹԱԿԱՆ — Ասուած օրհնի ըզձրգի, ծլիք, ծաղկիք, զօրանաք լաւօ:

ՎԵՐԳԻՆԵ — Ինչո՞ւ էք աղքատութիւն անում, մայրիկ, մի՞թէ այս մանուկների հայրը, մեր հայրիկի պէս, չի կարող աշխատել ու ձեզ պահել:

Բ. ԳԱՂԹԱԿԱՆ — Բա ո՞ւր ա իղա ճրժերու խէր. անօրէնները ինոր ըսպանէցին . . .

ՎԻԳԵՆԻԿ եւ ՎԵՐԳԻՆԵ — Սպանեցին. ո՞հ Ասուած, ինչպէս:

1010
40427



Բ. ԳԱՂԹԱԿԱՆ — Ո՛վ բարի-խօրօտիկ
ճժեր, ինա գուլում գէնա միտքս-ի
մի էցկէք, փշուր մը խաց տէք իդա
ճժերաց ու թողէք օր էրթանք. մըր
դարդ ու դասաֆաթ թըղ մնայ մըջ
մըր սրտերաց, թէղ մզի էրի ու փը-
թօթի, չունք օրմ լէ խլսինք իդա սև
աստուրից:

ՎԵՐԳԻՆԵՆԷ — Խեղճ մանուկներ. այս բո-
ւպէիս ես դրանց կը կերակրեմ:

(Դուրս է գնում)

ՎԻԳԷՆՆԻԿ — Ուրեմն դուք այստեղացի
չէք, մայրիկ:

Ա. ԳԱՂԹԱԿԱՆ — Վախտ մը, ժուկ մը
կէր, օր մընք լէ խարուստ ինք, իդա
ճժեր լէ ձըզի պէս խօրօտիկ-խօրօ-
տիկ շորեր կը խագնին, մընք լէ ապ-
րում ինք ուրախ, դարթ:

(Մանում է Վերգինէն և հաց ու մրգեղէն
տալիս մանուկներին):

ՎԻԳԷՆՆԻԿ — Գիտե՞ս, Վերգինէ, այս

խեղճերը նրանցից են, որ հայրիկը
լրագրում կարդում և մեզ պատմում էր:
Ա. ԳԱՂԹԱԿԱՆ — Աստուած օրհնի ըզձեզ,
Աստուած ձրը տուն, ձրը օջախ շէն
պախի: Էրթանք, լա՛օ, էրթանք, խոնց
օջախ Աստուած Խէր-Աբրամու օջախն
էնի: (Գնում են)

ՏԵՍԻԼ Գ.

ՎԻԳԷՆՆԻԿ — Վերգինէ, ի՞նչպէս ես խըղ-
ճում եմ դրանց, ափսո՛ս որ մենք չը-
կարողացանք փող էլ տալ:

ՎԵՐԳԻՆԵՆԷ — Խեղճ գաղթականներ,
թշւա՛ն մանուկներ, մենք շատ ենք
ցաւում ձեզ վերայ, բայց ափսո՛ս որ
չենք կարող մեր փողերը ձեզ ըն-
ծայել, որովհետև պէտք է մայրիկի
համար ընծայ առնենք:

ՎԻԳԷՆՆԻԿ — Վերգինէ, ես մի շատ լաւ
բան մտածեցի այս բոպէիս, բայց . . .
ՎԵՐԳԻՆԵՆԷ — Ասիր, սիրելի Վիգէնիկս,
ասիր, ի՞նչ ես մտածել . . . ձիշտ

այս ըոպէիս ես էլ մի գեղեցիկ բան
մտածեցի:

ՎԻԳԼՆԻԿ — Դէ որ այդպէս է՝ առաջ
դու ասիր:

ՎԵՐԳԻՆԵ — Զէ, առաջ դու ասիր քո
մտածածը, յետոյ . . .

ՎԻԳԼՆԻԿ — Արի այս մեր բոլոր փո-
ղերը . . .

ՎԵՐԳԻՆԵ — Տանք այդ խեղճ գաղթա-
կաններին:

ՎԻԳԼՆԻԿ (ծափ տալով) — Հնա, հնա, հնա:
Լաւ եմ մտածել, Վերգինէ ջան, այն-
պէս չէ:

ՎԵՐԳԻՆԵ — Ո՛րքան բարի ես, սիրելի
Վիգլնիկս, ես էլ հէնց այդ մի և նոյնը
մտածեցի:

ՎԻԳԼՆԻԿ (Վազելով դէպի դուռը) — Է՛յ,
մայրիկ, մայրիկ, եկէք այստեղ, ե-
կէք, մենք . . .

Ա ԳԱՂԹԱԿԱՆ (Դրսից) — Մըք ըզձրը
տուննի էկանք, լա՛օ:

ՎԻԳԼՆԻԿ — Վնաս չունի, մենք՝ այժմ
կամենում ենք ձեզ փող էլ տալ: Ե-
կէք, եկէք:

ՏԵՄԻԼ Ե.

Ա. ԳԱՂԹԱԿԱՆ (Մտնելով միանների հետ)
— Աստուած օրհնի ըզձրը տո՛ւն, Աստ-
ուած շէն ու պայծա՛ռ պախի ըզձրը
օջախ, ձրը մալ ու դօվլաթ:

ՎԵՐԳԻՆԵ — Գիտէ՞ք, մայրիկ, ես ու
եղբայրս փող ունինք հաւաքած եւ
որովհետեւ վաղը նոր-Տարի է՝ վճռել
էինք այդ փողերով մեր մայրիկի հա-
մար ընծայ առնել, հիմա ես ու եղ-
բայրս մտածեցինք և որովհետեւ մեր
հայրիկն էլ շատ անգամ պատմել է
ձեր կրած նեղութիւնների մասին,
որոշեցինք այդ փողերը ձեզ ընծայել,
որ այդ փողերիկ մանուկներին կե-
րակրէք և հազուստներ առնէք: Եւ
ահա իմ բոլոր փողս: (Տալիս է)

ՎԻԳԷՆԻԿ — Ահա այս էլ իմ փողերս:
(Տալիս է) Խնդրում եմ օրհնէք իմ
հայրիկիս և մայրիկիս, որ միշտ ա-
ռողջ լինեն, մենք կարող ենք նրան-
ցից դարձեալ շատ այդպիսի փողեր
ստանալ:

Ա. ԳԱՂԹԱԿԱՆ — Թըր Աստու օխնու-
թէն-ի էզնի ձըր խայրիկի, ձըր մայ-
րիկի վրէն: Բարխուղար էզնիք, լաօ:
Ա. և Բ. ԳԱՂԹԱԿԱՆՆԵՐ (միասին) — Սըբ
Կարապետ Մշու Սուլթանն էզնի ձըր
քումագ, Սիմօն-ձէր էզնիք, Խէր-Աբ-
րամու . . . (Դուրս են գնում):

ՏԵՍԻԼ Զ.

ՎԻԳԷՆԻԿ — Իսկ մայրիկին ի՞նչ ասենք:
ՄԱՅՐԻԿԻ (Ներս վազելով և փաթածելով
նրանց) — Մայրիկին ասելու պէտք չը-
կայ, նա տեսաւ ամեն ինչ և լսեց
բոլորը: Այլիք, գաւակներս, ես ան-
չափ բախտաւոր եմ, որ ձեզ պէս

բարեսիրտ երեխաներ ունիմ:

ՎԻԳԷՆԻԿ — Մայրիկ, ուրեմն դու չե՞ս
բարկանայ:

ՄԱՅՐԻԿԻ — Ո՛չ միայն չեմ բարկա-
նայ, այլ՝ անչափ ուրախ եմ և բախ-
տաւոր ու երջանիկ համարում ինձ,
որ այսպիսի գաւակներ ունիմ:

ՎԻԳԷՆԻԿ և ՎԵՐԳԻՆԵ (Համուր փաթածելով
նրան) — Բարի մայրիկ, որքան
բարի ես:

Վ Ա Ր Ա Գ Ո Յ Ր



Հինն պիտի զիտն զիտն զիտն
ուիչ ար մանչ ալիքս Գրառու
Միջոց ևն զիտն զիտն զիտն
միայն և ինչ արտի փայտն զիտն զիտն
Հինն զիտն ար փայտն զիտն զիտն
միայն զիտն զիտն զիտն զիտն
Հինն զիտն զիտն զիտն զիտն
միայն զիտն զիտն զիտն զիտն
Հինն զիտն զիտն զիտն զիտն
միայն զիտն զիտն զիտն զիտն

Հինն զիտն զիտն զիտն զիտն



ՀՀ Ազգային գրադարան



NL0399167

7754